

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžf/39/2012
Identifikačné číslo spisu:	4011200623
Dátum vydania rozhodnutia:	29.05.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:4011200623.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: PANNA, spol. s r.o., so sídlom Jilemnického 4, Palárikovo, zastúpený Advokátskou kanceláriou, s.r.o., JUDr. Tatiana Timoranská, so sídlom Podzámska 32, Nové Zámky, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 9. mája 2011, č. I/224/10334-52810/2011/990886-r, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 4. mája 2012, č. k. 11S 132/2011-36, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 4. mája 2012, č. k. 11S 132/2011-36, p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre napadnutým rozsudkom zo dňa 4. mája 2012, č. k. 11S 132/2011-36 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia a postupu žalovaného zo dňa 9. mája 2011, č. I/224/10334-52810/2011/990886-r a súčasne jeho zrušenia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd po preskúmaní veci mal preukázané, že žalovaný žalobou napadnutým rozhodnutím potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - Daňového úradu Nové Zámky - dodatočný platobný výmer zo dňa 28. septembra 2010 č. 631/230/57816/10/Ši, ktorým správca dane podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb. alebo zákon o správe daní) vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie III. štvrtrok 2005 v sume 54,40 eur.

Krajský súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že správca dane vykonal u daňového subjektu

PANNA, spol. s r. o., Jilemnického 4, Palárikovo - žalobcu, daňovú kontrolu, predmetom ktorej bola daň z príjmov právnickej osoby, ako aj daň z pridanej hodnoty okrem iného za zdaňovacie obdobie roku 2005, o výsledku ktorej bol vyhotovený protokol zo dňa 9. augusta 2010 pod č. 631/320/50732/2010/Ga,Kl' vyhotovený protokol, ktorý bol daňovému subjektu spolu s výzvou na vyjadrenie doručený, pričom žalobca svoje právo nevyužil, v zákonnej lehote sa k nemu nevyjadril a ani sa nedostavil v stanovený deň na jeho prerokovanie 27. septembra 2010; daňová kontrola bola vykonaná na základe podnetu N. B., občana USA, adresa pre doručovanie v Slovenskej republike P.O.H. XX U. U., Daňovému úradu v Nových Zámkoch bol súčasne doručený list Colného úradu Nitra, v ktorom colný úrad uviedol, že počas výkonu daňovej kontroly vykonanej u daňového subjektu - spoločnosti žalobcu, zistil, že spoločnosť podstatnú časť svojich podnikateľských aktivít uskutočňuje s personálne a majetkovo prepojenými osobami Stavebniny Néma, s.r.o. a Lenka, s.r.o. (t. č. SENMARIA, s.r.o.), a fyzickou osobou W.V. rod Y.; jedinou spoločníčkou obchodnej spoločnosti PANNA, s.r.o., bola I.I., predtým Y. a W.V. rod Y.; konateľom v dobe výkonu daňovej kontroly bol C. Y., predtým I. Y., splnomocnený zástupca C. Y.; po prevzatí protokolu a výzvy na vyjadrenie sa k protokolu došlo v spoločnosti žalobcu k zmene konateľa; novým konateľom je C. U..

Krajský súd mal ďalej preukázané, že v kontrolovanom zdaňovacom období III. štvrťrok 2005 správca dane v zmysle § 49 ods. 1 zákona o DPH neuznal právo na odpočítanie dane z faktúry vyhotovenej v mene Stavebniny Čiky, s.r.o. (t. č. Stavebniny Néma, s.r.o., Tehla) č. VF 05 /030 zo dňa 30. júna 2005; správca dane počas daňovej kontroly zistil, že účty č. 43332005445/7500 a č. 1787020658/0200, ktoré sú uvedené na faktúrach vyhotovených v mene spoločnosti Stavebniny Néma, s.r.o., nie sú u správcu dane registrované ako podnikateľské účty tohto daňového subjektu, tieto účty sú vedené na meno I. Y. a sú nepodnikateľským účtom fyzickej osoby, konateľky spoločnosti Stavebniny Čiky, s.r.o. do 25. apríla 2005 a zároveň spoločníčky kontrolovaného daňového subjektu (do 30. marca 2007) a konateľky daňovníka PANNA,s.r.o., (od 20. januára 2004 do 12. marca 2007); správca dane počas daňovej kontroly požiadal Daňový úrad Levice o vykonanie šetrenia za účelom poverenia reálneho dodania služieb uvedených na faktúrach vyhotovených v mene Stavebniny Čiky, s.r.o., (t. č. Stavebniny Néma, s.r.o. Tehla č. 162), t. j. aj na faktúrach, z ktorých si platiteľ uplatnil právo na odpočítanie dane v kontrolovanom zdaňovacom období III. štvrťrok 2005 a týmto dožiadaním zistil, že daňový subjekt na adrese zapísanej v obchodnom registri v skutočnosti nesídlí, na adrese sídla spoločnosti sa nenachádzajú žiadne priestory na podnikanie, na uvedenej adrese je rodinný dom, ktorý vlastní otec konateľa a podľa opakovaného vyjadrenia rodičov konateľa spoločnosti a starostu obce Tehla sa konateľ I. T. dlhodobo v období viacerých rokov zdržiava v zahraničí, z Daňového priznania vrátane Hlásenia o vyúčtovaní dane vyhotovené v mene spoločnosti Nemá s.r.o. vyplýva, že ich vyhotovil I. T., konateľ, pričom dokumenty boli vyhotovené aj v období a za obdobia, keď sa konateľ spoločnosti mal zdržiavať mimo územia Slovenskej republiky; správca dane v žiadnom z doterajších konaní nezískal účtovnú evidenciu, účtovné doklady aj ďalšie evidencie tejto spoločnosti; správca dane - Daňový úrad Nové Zámky konštatoval, že pravdivosť a reálnosť fakturovaných služieb nebolo možné prostredníctvom miestne príslušného daňového úradu overiť a zároveň nebolo možné overiť, či platiteľ, ktorý je na faktúre uvedený ako dodávateľ fakturované služby reálne dodal, či faktúra bola vyhotovená platiteľom Stavebniny Čiky, s.r.o., či ju na faktúre deklarovaný dodávateľ eviduje vo svojej účtovnej evidencii a v evidencii dane z pridanej hodnoty a či mu ako platiteľovi vznikla daňová povinnosť pri uskutočnení zdaniteľného obchodu - dodaní služieb; správca daní pri výkone daňovej kontroly postupoval v úzkej súčinnosti s kontrolovaným daňovým subjektom podľa zákona č. 511/1992 Zb.; daňový subjekt nepredložil žiadne dôkazy, ktorými by preukazoval svoje tvrdenia uvedené v písomnom vyjadrení k zápisnici a nepreukázal, že fakturované služby podľa faktúr vyhotovených v mene Stavebniny Čiky, s.r.o. boli reálne poskytnuté platiteľom, ktorý je na faktúrach identifikovaný ako dodávateľ a že tomuto platiteľovi pri uskutočnení zdaniteľného obchodu vznikla daňová povinnosť, i keď bol na preukázanie týchto skutočností správcou dane písomne i ústne do zápisnice vyzývaný; správca dane počas výkonu daňovej kontroly vykonal aj miestne zisťovania, podľa ktorých bolo jednoznačne zistené, že v mene spoločnosti Stavebniny Néma, s.r.o. pri dohodnutí obchodného prípadu, pri prípadnom prevzatí finančných prostriedkov konal vždy výlučne C. Y..

Krajský súd posudzoval zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného v intenciách ustanovení § 19 ods. 1 v spojení s § 49 ods. 1, 2 písm. a/ a s § 51 ods. 1, 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej zákon č. 222/2004 Z. z. alebo zákon o

DPH) a v spojení s § 2 ods. 1, 2, 3, 7, s § 29 ods. 8, s § 44 ods. 6 písm. a/, bod 1/ a s §§ 15a a nasl. zákona č. 511/1992 Zb..

Podľa názoru krajského súdu medzi účastníkmi konania nebol sporný skutkový stav, ale sporný bol rozdielny výklad § 49, § 51 a § 71 v spojení s § 19 zákona č. 222/2004 Z. z. platného v kontrolovanom období II. štvrťrok 2005 (zrejme III. štvrťrok).

Krajský súd sa v danom prípade stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym záverom žalovaného. Mal za to, že žalovaný správne poukázal na výsledky daňovej kontroly, svedecké výpovede, ktoré sa týkali posudzovaných obchodných a účtovných transakcií, ktoré za žalobcu realizoval splnomocnený zástupca C. Y. V prípade, ktorý sa týkal dodávateľa Stavebniny Čiky s.r.o.(Stavebniny Néma, s.r.o.), faktúra č. VF 05/005 a 05/026 žalobca nepoprel zistenia, ktoré sa týkali úhrady fakturovaných prác a služieb vrátane dane z pridanej hodnoty na nepodnikateľský účet predchádzajúcej konateľky do 31. decembra 2005 (bývalej manželky splnomocneného zástupcu C. Y.) I. Y. Po ukončení daňovej kontroly daňový subjekt vo svojom odvolaní proti dodatočnému platobnému výmeru na dani z pridanej hodnoty potvrdil, že stavebniny mali zablokovaný účet. Preverovaním spornej obchodnej transakcie sa daňovou kontrolou potvrdilo porušenie zákona.

Krajský súd konštatoval, že žalovaný sa v odôvodnení svojho rozhodnutia, ktoré bolo predmetom súdneho prieskumu dôsledne vysporiadal s námietkami daňového subjektu - žalobcu, pojatými do odvolania proti dodatočnému platobnému výmeru na dani z pridanej hodnoty za III. štvrťrok 2005. Vec správne po právnej stránke posúdil. Poukázal na to, že podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ ako i v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. sú hmotnoprávne podmienky a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Zákon neumožňuje nesplnenie čo i len jednej z podmienok, ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu ani za dobromyseľnosti platiteľa. Vzhľadom na ľahkú zneužívateľnosť zákonodarca požaduje, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok v zmysle zákona o DPH. Pokiaľ si platiteľ podľa daňového priznania uplatnil nárok na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené tak, ako sú deklarované v daňovom doklade (faktúra).

Podľa názoru krajského súdu z daňovej kontroly vykonanej u žalobcu za zdaňovacie obdobie III. štvrťrok 2005, popísanej v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia nesporne vyplynulo, že obchodná transakcia tak, ako ju žalobca deklaruje, sa reálne neuskutočnila, teda nezodpovedá realite, t.j. zdaniteľné plnenie (zdaniteľné transakcie) v zmysle zákona o DPH sa neuskutočnilo, lebo vecné a časové podmienky na odpočítanie dane neboli splnené, čo je základnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu dane, s poukazom na to, že správca dane na základe šetrenia konštatoval v súlade so zabezpečenými dôkazmi, ako i svedeckými výpoveďami, že zdaniteľné plnenie podľa dodávateľskej faktúry, na ktoré žalobca v konkrétnom zdaniteľnom období realizoval daňový odpočet vzhľadom na zistenia, že išlo o porušenie zákona a možno povedať, že išlo len o formálnu existenciu faktúr. Mal za to, že aj samotné preukazovanie zaplatenia predmetnej sumy podľa vystavenej faktúry nemohlo byť predpokladom na odpočítanie dane v zmysle platného zákona o DPH, keďže sa nejednalo o zdaniteľné plnenia, ale iba o plnenia ako také. Súd zhodne ako žalovaný a správca dane dospel k záveru, že v preskúmanom prípade sa nejednalo iba o hodnotenie správnosti alebo nesprávnosti textu na daňovom doklade, ale o skúmanie splnenia zákonných podmienok pre odpočítanie dane v zmysle zákona č. 222/2004 Z. z. účinného v čase kontrolovaného zdaňovacieho obdobia a rozhodovania. S poukazom na to, že zákon č. 222/2004 Z. z. sa vzťahuje na platiteľov dane z pridanej hodnoty a tento nie je možné aplikovať, resp. jeho ustanovenia na neplatiteľov DPH, uviedol, že pokiaľ si žalobca ako platiteľ dane z pridanej hodnoty uplatnil nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľný obchod bol reálne uskutočnený tak, ako deklaroval v daňovom priznaní alebo v zmysle predložených dokladov a to aj osobou uvedenou na týchto dokladoch, čo žalobca nevedel listinami preukázať, i keď ho zaťažuje dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb..

Ďalej krajský súd konštatoval, že žalobca správcovi dane ani žalovanému nepreukázal svoje tvrdenia týkajúce sa účtovaných prác a služieb dodávateľom Stavebniny Čiky, s.r.o., z dôvodu, že práce a služby vrátane dane účtované faktúrou VF 05/030 bola uhradená na nepodnikateľský účet predchádzajúcej konateľky spoločnosti I. Y. z dôvodu, že dodávateľ mal zablokovaný účet.

Krajský súd v danej veci dospel k záveru, že žalovaný i správca dane správne aplikovali zákon č. 511/1992 Zb. Nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu týkajúcu sa nezákonného procesného postupu. Mal za to, že správca dane objasnil všetky skutočnosti v súvislosti so splnením podmienok v zmysle §

49 zákona o DPH v nadväznosti na predložené faktúry a listiny zo strany žalobcu, vysvetlil rozdiel medzi jednotlivými zdaniteľnými plneniami, dodanie tovaru alebo služby, teda preukázal existenciu skutočností rozhodujúcich pre svoje rozhodnutie, pre určenie rozdielu dane, s poukazom na to, že daňová kontrola bola ukončená vyhotovením protokolu bez prejednávania s daňovým subjektom, ktorý neprejavil záujem, resp. nevyužil svoje právo protokol so správcou dane prejednať. Taktiež podľa názoru súdu po skončení daňovej kontroly správca dane postupoval v súlade so zákonom o správe daní a zo zistení uvedených v protokole urobil záver formou vydania dodatočného platobného výmeru na dani z pridanej hodnoty, svoj záver vo výroku rozhodnutia náležite zdôvodnil a podložil dôkazmi zabezpečenými v rámci vykonanej daňovej kontroly, pričom kontrolovaný daňový subjekt výsledky vykonaného dokazovania nespochybnil, s tým že žalobca mal dostatočný priestor na zaujatie stanoviska k jednotlivým skutkovým zisteniam správcu dane, mal možnosť vyjadriť sa ku kontrolovaným daňovým dokladom, byť prítomný pri výsluchu vypočutých svedkov a mal možnosť klásť im otázky a zaujať stanovisko.

K rozsudku Súdneho dvora ES v spojených prípadoch C-439/04 a C-440/04 (rieši dodávku uskutočnenú platiteľom dane, ktorý nevedel alebo nemohol vedieť, že dotknuté plnenie bolo súčasťou podvodu spáchaného predávajúcim), na ktorý žalovaný poukazoval, krajský súd uviedol, že tento sa na prejednávanej vec nevzťahuje, nakoľko v danej veci daňový subjekt porušoval účtovné predpisy, v dôsledku ktorého nezákonného postupu nespĺnil podmienky pre odpočítanie dane z deklarovaných služieb a tovaru, resp. stratil nárok na odpočítanie dane z pridanej hodnoty.

Záverom krajský súd konštatoval, že dospel k záveru, že daňové orgány v preskúmvanej veci v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe zistili skutkový stav v dostatočnom rozsahu a správne aplikovali príslušné zákonné ustanovenia, neporušili preto zákon, keď vyslovili záver, že žalobcovi v obchodných prípadoch špecifikovaných v rozhodnutí nevznikol nárok na odpočet dane, žalovaný sa logicky a vecne správne vypořiadal s námietkami žalobcu a súd nezistil také vady konania, na ktoré by podľa § 250i ods. 3 O.s.p. musel prihliadnuť. Žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p..

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p.. Neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca z dôvodov podľa § 250 ods. 2, písm. f/ O.s.p.. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správcu dane zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov konania.

Z dôvodov odvolania vyplýva, že žalobca považoval napadnutý rozsudok krajského súdu za nesprávny a v rozpore so zákonom. Nesúhlasil s rozhodnutím súdu prvého stupňa, ktorý nespochybnil postup žalovaného ani správcu dane, hoci podľa jeho názoru tieto orgány vychádzali pri svojich rozhodnutiach z nesprávnych aplikácií jednotlivých ustanovení zákona o správe daní, na ktoré sa odvolávali, a to predovšetkým § 2 a § 29 zákona č. 511/1992 Zb..

Vytýkal správcovi dane, že počas celej daňovej kontroly a následne aj v dodatočnom platobnom výmere spochybňoval reálne dodanie tovarov a služieb od obchodnej spoločnosti Stavebniny Čiky, s.r.o., resp. Stavebniny Néma, s.r.o., ktoré sú totožné, a tiež od spoločnosti Lenka, s.r.o., pričom už v podanej žalobe poukazoval a odôvodňoval reálnosť dodaných tovarov a služieb, okrem iného aj tým, že náklady vynaložené na služby, ktoré zabezpečoval prostredníctvom týchto spoločností, sú v priamej súvislosti s jeho príjmami a tržbami, výsledkom čoho bol dosiahnutý jeho hospodársky výsledok. Namietal, že touto argumentáciou sa žalovaný ani prvostupňový súd nezaoberali.

Ďalej namietal, že sa od neho požaduje nad rámec jeho možnosti preukázať skutočnosť, ktoré ovplyvniť nemôže, a ku ktorým listinné dôkazy nemôže zabezpečiť, s poukazom na to, že každá dotknutá spoločnosť má svojich štatutárnych zástupcov a sama zodpovedá za riadne vedenie účtovníctva a za plnenie si daňových povinností, pričom v rámci bežného obchodného styku z verejne dostupných zdrojov zistil, že všetky spoločnosti, s ktorými obchodoval, boli riadne na trhu činné a riadne registrované v príslušných registroch.

Dôvodil, že, keďže správca dane nespochybnil u neho vykázané tržby za predané výrobky a uznal u neho výnosy, mal by prijať aj jeho argumentáciu o tom, že na dosiahnutie výnosov je potrebné vynaložiť určité náklady, pričom správca dane a ani žalovaný v napadnutých rozhodnutiach nespochybnili výdavky uplatnené žalobcom z hľadiska výšky v tom zmysle, že by boli neprimerané dosiahnutým ziskom z hľadiska ich výšky.

Tvrdil, že pri výkone podnikateľskej činnosti sa správal trhovo a zabezpečoval si za účelom dosiahnutia zisku vstupy pre svoje podnikanie v rámci svojich možností a v rámci zákonom povolených úkonov a v súlade s tým si náklady na zabezpečenie vstupov pri zdaňovaní príjmov aj uplatňuje, s poukazom na to že z hľadiska vecného plnenia vo svojom odvolaní zo dňa 16. novembra 2010, vo vyjadrení k zápisnici o ústnom pojednávaní zo dňa 1. apríla 2010 a 13. mája 2010 predložil správcovi dane potrebné vysvetlenie k jednotlivým neuznaným faktúram, na ktoré listiny poukazuje a súčasne v plnom rozsahu sa pridrižiava svojich argumentácii obsiahnutých v žalobe.

Vyslovil názor, že rozhodnutím žalovaného bol ukrátený na svojich právach, rozhodnutie je nezákonné, keďže je vydané v rozpore s príslušnými ustanoveniami zákona č. 511/1992 Zb., najmä s § 2 ods. 1, 3 s § 29 ods. 2 s § 45 ods. 1 a tiež v rozpore s čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. S poukazom na žalobu, obsah tohto odvolania a všetky podania v priebehu daňovej kontroly považoval za preukázané, že napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako je rozhodnutie mu predchádzajúce trpí vadami spočívajúcimi v tom, že boli vydané v rozpore s uvedenými ustanoveniami zákona č. 511/1992 Zb. a to najmä z dôvodu, že sa v daňovom konaní v rozpore so zákonom neprihliadalo na práva a zákonom chránené záujmy daňového subjektu, že správca dane pri ich vydaní neprehliadal na všetky skutočnosti, ktoré v daňovom konaní vyšli najavo a z výsledkov vykonanej kontroly vyvodil záver, ktorý z vykonaného dokazovania nevyplýva, pričom mal za to, že správca dane pri svojich tvrdeniach o neuskutočení zdaniteľných plnení a neuznaní výdavkov sa dostal do dôkaznej núdze.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že v plnom rozsahu sa pridrižiava podrobného písomného vyjadrenia k žalobe, s poukazom na to že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne nové skutočnosti, odvolací návrh nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu ako aj rozhodnutia správcu dane a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. Preskúmvaným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie - dodatočný platobný výmer, prvostupňového správneho orgánu - Daňového úradu Nové Zámky, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie III. štvrtrok 2005 v sume 54,50 eur, a preto odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodoval s konečnou platnosťou o povinnosti žalobcu zaplatiť rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie III. štvrtrok 2005.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov §§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi

ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia. (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd v danej veci zhodne ako súd prvého stupňa zistil, že medzi účastníkmi ostalo sporné posúdenie, či žalobcovi ako platiteľovi DPH vzniklo právo na odpočítanie dane z faktúry vyhotovenej v mene Stavebniny Čiky, s.r.o. (t. č. Stavebniny Néma, s.r.o.) č. VF 05/030 zo dňa 30. júna 2005 za dodanie služby - postrek kukurice.

Zákonodarca v právnej norme § 2 zákona o správe daní ustanovuje základné zásady daňového konania tak, že v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní (ods. 1). Správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi a pri vyžadovaní plnenia ich povinností v tomto konaní použije len také prostriedky, ktoré ich najmenej zaťažujú a umožňujú pritom správne vyrubiť a vybrať daň (ods. 2). Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo (ods. 3). Daňové konanie je neverejné okrem úkonov, ktorých povaha to neumožňuje (ods. 4). Správca dane je povinný začať daňové konanie aj na vlastný podnet vždy, ak sú splnené zákonné podmienky pre vznik alebo existenciu daňovej pohľadávky, a to aj v prípade, že daňový subjekt v tomto smere nesplnil riadne alebo vôbec svoje povinnosti (ods. 5). Pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane (ods. 6). Všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti (ods. 7). Právom i povinnosťou všetkých daňových subjektov je úzko spolupracovať so správcou dane v daňovom konaní (ods.8).

Podľa § 29 ods. 1, 2, 3, 4, 7, 8 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie. Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Netreba dokazovať

skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti. Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim. Správca dane preukazuje doručenie vlastných písomností daňovému subjektu. Daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 19 ods. 2 vety prvej zákona o DPH daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 6 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o účtovníctve“) účtovná jednotka je povinná doložiť účtovné prípady účtovnými dokladmi. Účtovanie účtovných prípadov v účtovných knihách vykoná účtovná jednotka účtovným zápisom iba na základe účtovných dokladov.

Podľa § 7 ods. 1 zákona o účtovníctve účtovná jednotka je povinná účtovať tak, aby účtovná závierka poskytovala verný a pravdivý obraz o skutočnostiach, ktoré sú predmetom účtovníctva, a o finančnej situácii účtovnej jednotky.

Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích a žalobných dôvodov dospel k záveru, že správca dane v danom prípade postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v daňovom konaní postupoval v súčinnosti s daňovým subjektom - žalobcom a vo veci rozhodol vecne a právne správne, z ktorých dôvodov žalovaný správny orgán potvrdil rozhodnutie správcu dane v súlade so zákonom, a preto boli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žaloby súdom prvého stupňa.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňový subjekt splnil v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Zo skutkových zistení vyplýva, že na predmetnej faktúre je uvedené číslo účtu dodávateľa XXXXXXXXXXX/XXXX, ktorý je nepodnikateľský účet predchádzajúcej konateľky spoločnosti I. Y., teda na tejto faktúre bolo namiesto čísla účtu dodávateľa uvedené číslo súkromného účtu bývalej konateľky dodávateľa, I. Y., ktorá bola taktiež do 30. marca 2007 spoločníčkou žalobcu a do 5. augusta 2005 jeho konateľkou. Žalobca potvrdil vyplácanie fakturovaných súm na súkromný účet uvedenej fyzickej osoby, a to s odôvodnením, že dodávateľská spoločnosť Stavebniny Néma, s.r.o. mala zablokovaný účet. Svedkyňa I. Y. vo výpovedi pred správcom dane uviedla, že nevie, ako sa jej účty dostali na predmetné faktúry vystavené dodávateľom služieb, pričom dispozičné právo k účtom mal jej bývalý manžel pán C. Y. (konateľ žalobcu ako i osoba splnomocnená v relevantnom čase realizácie zdaniteľného obchodu konať v mene dodávateľa Stavebniny Néma, s.r.o.).

Odvolací súd z obsahu administratívneho spisu tiež zistil, že výsluchmi majiteľky nepodnikateľských účtov I. Y., C. Y., ani na základe ďalších úkonov s cieľom preveriť reálnosť sporného dodania služieb u nekontaktného dodávateľa, sa nepodarilo jednoznačne potvrdiť, že sa peňažné prostriedky smerované na účet tretej osoby, t. j. nie na účet dodávateľa fakturovaných služieb, dostali do jeho dispozície. Týmto, z hľadiska úplného zistenia podmienok stanovených zákonom o DPH na vznik nároku na odpočet DPH zaplatenej na vstupe z dodanej služby, možno konštatovať nesplnenie hmotnoprávnej podmienky nároku na odpočet DPH, a síce, že bola DPH voči žalobcovi v pozícii odberateľa uplatnená iným platiteľom DPH, ktorý mal dodať fakturované služby (§ 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH), v ktorej súvislosti súd poukazuje na to, že reálnosť uplatnenia DPH za dodané, resp. poskytnuté služby registrovaným platiteľom DPH spočíva v tom, že sa DPH z dodanej služby, dostane do jeho dispozície za účelom ďalšieho postupu vo vzťahu k štátnemu rozpočtu vyplývajúcejmu zo zákona o DPH.

Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť a zákon to neustanovuje ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani pri dobromyseľnosti platiteľa. Naopak, zákonodarcu požaduje (z dôvodu rizika ľahkej zneužiteľnosti práva na odpočet DPH), aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré zákon pre nárok na odpočet stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdanieľné obchody boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre. V danej súvislosti najvyšší súd poukazuje aj na rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2Sžf/52/2011 z 22. augusta 2012, sp. zn. 5Sžf 52/2011 z 28. júna 2012, ako aj rozsudok sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23. júna 2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. III.ÚS 78/2011-17 z 23. februára 2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona o DPH). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojím právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený" (www.concourt.sk).

Odvolací súd z uvedených dôvodov taktiež dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal, že splnil zákonné podmienky na odpočet dane z pridanej hodnoty, keď nepreukázal, že cena spornej služby vrátane DPH uplatnená voči žalobcovi vyššie uvedeným dodávateľom, bola aj zaplatená, teda nepreukázal, či sa fakturovaná suma preukázateľným spôsobom dostala do dispozície dodávateľa, a preto vychádzajúc zo skutkového a právneho stavu daného prípadu žalobcovi ako platiteľovi DPH teda nemohlo vzniknúť právo na odpočet dane (§ 49 ods. 1 a 2 zákona o DPH), keď nebolo preukázané, že cena služby bola dodávateľovi zaplatená.

Senát odvolacieho súdu v danej veci zastáva názor, že vzhľadom k tomu, že medzi žalobcom a jeho dodávateľom, Stavebniny Néma, s.r.o., bolo personálne prepojenie osobou oprávnenou konať v mene oboch spoločností, pánom C. Y., ako i realizovanie platby na nepodnikateľský účet jemu blízkej osoby a nemožnosťou preverenia uskutočnenia deklarovaných zdanieľných plnení u dodávateľa z dôvodov uvádzaných v napádaných rozhodnutiach, je spochybnený aj reálny základ faktúrou deklarovaného zdanieľného plnenia, ktoré sa vzhľadom na skutkové zistenia vyplývajúce z vykonaného dokazovania logicky javia ako fiktívne, z ktorých dôvodov taktiež tvrdenie žalobcu, že nemôže zodpovedať za chyby vo vedení účtovníctva dodávateľského subjektu, vyznieva ako účelové.

Odvolací súd taktiež považoval za nedôvodnú odvoláciu námietku žalobcu, ktorou namietal nezákonnosť rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím správcu dane z dôvodu porušenia § 2 ods. 1 a 3 v

spojení s § 29 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. a v spojení s čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Zo skutkových okolností zistených vykonaným dokazovaním správcu dane a vyplývajúcich z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že správca dane pri vykonávaní dôkazov a ich hodnotení aplikoval zásadu zákonnosti v zmysle § 2 ods. 1 zákona o správe daní ako aj zásadu voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 3 tohto zákona, rešpektujúc jeho povinnosť dbať, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, pričom v konaní postupoval v súčinnosti s daňovým subjektom- žalobcom, dbajúc na zachovávanie jeho práv a právom chránených záujmov postupom v zmysle § 29 ods. 2, 8 uvedeného zákona.

Odvolací súd považoval za nedôvodnú aj odvoláciu námietku žalobcu, ktorou namietal nezákonnosť rozhodnutia žalovaného z dôvodu podľa § 45 ods. 1 zákona o správe daní.

Podľa § 45 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. ak tento zákon alebo osobitný zákon neustanovuje inak, nemožno vyrubiť daň ani rozdiel dane alebo priznať nárok na vrátenie nadmerného odpočtu alebo vrátenie dane po uplynutí piatich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie alebo hlásenie alebo v ktorom bol daňový subjekt povinný daň zaplatiť bez povinnosti podať daňové priznanie alebo hlásenie, alebo v ktorom daňovému subjektu vznikol nárok na vrátenie nadmerného odpočtu alebo nárok na vrátenie dane; ak ide o daňový subjekt, ktorý si uplatňuje odpočítanie daňovej straty podľa osobitného predpisu, nemožno vyrubiť daň ani rozdiel dane po uplynutí siedmich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie, v ktorom bola táto daňová strata vykázaná.

Ak bol pred uplynutím lehoty vykonaný úkon smerujúci na vyrubenie dane alebo rozdielu dane, plynú lehoty podľa odseku 1 znovu od konca roka, v ktorom bol daňový subjekt o tomto úkone vyrozumý. Vyrubiť daň alebo rozdiel dane je možné najneskôr do desiatich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie alebo hlásenie alebo v ktorom bol daňový subjekt povinný daň zaplatiť bez povinnosti podať daňové priznanie alebo hlásenie, alebo v ktorom daňovému subjektu vznikol nárok na vrátenie nadmerného odpočtu, alebo nárok na vrátenie dane.

Odvolací súd vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci a zákonnej úpravy citovanej právnej normy konštatuje, že zákonná lehota na vyrubenie dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie III. štvrťrok 2005 mala uplynúť dňom 31. decembra 2010. Pred uplynutím tejto lehoty, dňa 27. septembra 2010, bol so žalobcom prerokovaný protokol o výsledku daňovej kontroly a na základe tejto skutočnosti od začiatku roka 2011 začala plynúť nová lehota na vyrubenie dane podľa § 45 ods. 2 zákona o správe daní. Z uvedeného dôvodu nie je dôvodná námietka žalobcu vo vzťahu k zániku práva vyrubiť daň za preskúmané zdaňovacie obdobie.

Vzhľadom k uvedenému odvolací nepovažoval námietky žalobcu uvedené v jeho odvolaní za relevantné k vyhovneniu jeho odvolacieho návrhu a dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že správca dane ako aj žalovaný vo veci vykonali dokazovanie v dostatočnom rozsahu, náležite zistili skutkový stav veci, v daňovom konaní postupovali v súčinnosti so žalobcom ako daňovým subjektom, skutkové zistenia správne vyhodnotili v súlade so zákonom, ktoré skutočnosti náležite aj odôvodnili v odôvodnení preskúmaných rozhodnutí.

Odvolací súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že súd prvého stupňa v preskúmanej veci postupom v súlade s právnymi normami ustanovenými v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.) v rozsahu žalobných dôvodov náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci a v rámci toho aj zákonnosť rozhodnutia a postupu správcu dane a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa vysporiadal s jednotlivými žalobnými námietkami. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že v preskúmanej veci bolo relevantným spôsobom preukázané, že žalobcovi za zdaňovacie obdobie III. štvrťrok 2005 nevznikol nárok na odpočet dane, pretože žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že vyfaktúrované služby podľa faktúry vyhotovenej v mene Stavebniny Čiky, s.r.o. (Stavebniny Néma, s.r.o.) č. VF 05/030 boli reálne poskytnuté platiteľom, ktorý bol na faktúre identifikovaný ako dodávateľ a či tomuto platiteľovi pri uskutočnení zdaniteľného obchodu vznikla daňová povinnosť.

Odvolací súd považuje záver súdu prvého stupňa o tom, že správne orgány oboch stupňov v

preskúmanej veci postupovali v súlade so zákonom, keď žalobcov ako platiteľovi dane vyrubili za zdaňovacie obdobie III. štvrťrok 2005 rozdiel dane z pridanej hodnoty zistený na základe daňovej kontroly vychádzajúc z vyčíslenej dane žalobcom v daňovom priznaní a dane vyčíslenej daňovým úradom z platieb vyplývajúcich z dôkazov vykonaných v daňovom konaní, za skutkovo správny a v súlade so zákonom.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1, 2 Os.p..

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a s § 250k ods.1. Žalobcov nepriznal náhradu trov tohto konania, pretože bol v tomto konaní neúspešný.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.